

D-ale revistei

- Ultimul succes al lui Fărâmiță
- Într-o vară, la Boema

Revista este un spectacol foarte mobil, nu atît în spirit și idei, cît, mai ales, în distribuții. Aceasta constituie partea cea mai *alunecătoare* a reprezentației; abia trecuți — de bine, de rău — de premieră, titularii sînt înlocuiți cu niște înlocuitori care, pe măsură ce devin titulari, sînt înlocuiți cu alți înlocuitori ce rămîn titulari pînă la... ivirea unor înlocuitori.

Cunosc un actor care a fost rugat să-și înlocuiască un coleg într-un spectacol care se jucase de aproape 200 de ori. A primit cupletul, l-a învățat l-a repetat, pînă într-o zi cînd a îndrăznit să-și pună întrebarea fundamentală :

— De unde mi-e cunoscut mie cupletul ăsta ? Unde l-oi mai fi auzit ?

Uitase, nefericitul, că-l jucase el însuși la premiera aceluiași spectacol în care intra acum ca „înlocuitor“.

Așa că, ceea ce urmează, va porni tocmai de la o „înlocuire“. Se juca o revistă în care una dintre vedetele mult îndrăgite de public ne-a spus tuturor „Pardon, scuzați, bonsoar !“, părăsind un spectacol de succes și un cuplet care-i venea ca o mînușă. Omul vroia cu orice chip să-și însoțească soața la Sovata, unde mergeau în fiecare an și întotdeauna nedespărțiți. E adevărat că revista cere unele sacrificii, dar actorul nostru a preferat să fie înlocuit în revistă decît în căsnicie...

Și din nou s-a pus problema unui înlocuitor. Sorții au căzut asupra lui Fărâmiță Lambru, o bucățică de om în care natura investise un car de talent. A primit sarcina cupletului, l-a învățat și, de azi pe mîine, a intrat cu el în spectacol. Numai că acest cuplet care precedea celui său îi venea ca mînușa, lui Fărâmiță nu-i venea în nici un fel. Nu era pentru el, îi era străin. Și publicul, care consti-

tuie cel mai sensibil seismograf al revistei, a simțit deîndată nepotrivirea de caracter ; el îl primea pe Fărâmiță în scenă cu aplauze entuziaste și-l conducea în culise — după consumarea cupletului — cu cîteva palme de complezență.

Pînă într-o seară. Artistul își terminase cupletul, regizorul tehnic îl aștepta la arlechin să-l conducă spre cabină (Fărâmiță devenise aproape orb, vechiul său diabet avansase necruțător), iar actorii care urmau să joace sceneta comică prevăzută în scenariu, așteptau după cortină să-și înceapă replicile de un haz nebun. Și iată că Fărâmiță, în loc să părăsească scena, își ia acordeonul pregătit în culise și reapare în fața cortinei, cu instrumentul. Sala incremenește într-o clipă de așteptare, cei de pe scenă — neobișnuți cu surprizele — sînt paralizați de nedumerire, iar Fărâmiță îi dă drumul...

A urmat poate cel mai fantastic recital al artistului. Ultimul. În fracul lui alb, părea un prinț indian. Și a cîntat tot ceea ce-i era lui mai aproape de suflet : „Inel, inel de aur“, „Căruța poștei“ și „Te-am zărit printre morminte“. Sala — în delir. Aplauzele nu mai conteneau. Colegii din sceneta comică ce urma, plîngeau înfundat. Și Fărâmiță a ieșit din scenă fără un cuvînt, dar cu un fel de semeție care însemna : „Vedeți că mai pot ?“

Regizorul tehnic a scris în condaica de spectacol : „Tovarășul Fărâmiță Lambru s-a abătut de la scenariu, înregistrînd astfel un mare succes. Rog direcția a dispune.“

Dar direcția n-a mai apucat „a dispune“ în nici un fel. Peste mai puțin de două săptămîni, Fărâmiță Lambru se făcea amintire.

● Grădina Boema reprezintă, în fiecare an, o oază de revistă, în stagiunea teatrală, uneori cam secetoasă, a verii bucureștene. După o zi caniculară, când asfaltul frige și se-nmoaie sub pași, faptul de a petrece câteva ore în aerul răcoros al serii, constituie — el însuși — o deconectare. Mai ales dacă ai prilejul să asिști și la un spectacol vesel, fără probleme, în care pină și apariția costumației balerinelor poate fi justificată de căldura excesivă a anotimpului. Și peste toate cele, aflindu-se chiar peste drum de grădina restaurantului Cina, Boema beneficiază gratuit și de atmosfera absolut seducătoare a grătarului de vizavi, pe care se perpelesc deasupra jarului încins fel de fel de specialități de zahana. Tot de acolo mai răzbate și câte-un cîntec lăutăresc, spus cu sete de o solistă care știe că pentru a cînta bine, trebuie să cînți tare. Boema fără Cina ar fi, deocamdată, de neconceput. Nu știu dacă la Cina se-aude tot ce se-ntîmplă la teatrul de peste drum, însă un spectator de la Boema poate recompune ușor, după elementele ce i se oferă generos, atît lista de bucate a restaurantului, cît și repertoriul cu care orchestra își încîntă consumatorii.

În această atmosferă generală, se prezintă într-o vară comedia muzicală „Fotbal la Boema”, scrisă de un autor care a înțeles într-un fel propriu problema valorificării rezervelor interne : el a preluat o comedie pe care o scrisese și o reprezentase cu un fel de succes cu douăzeci de ani în urmă, a mai lustruit-o pe ici pe colo, a mai schimbat cîte ceva (titlul și compozitorii) și a scos-o pe piața revistei, ca nouă.

În această comedie cu o distribuție numeroasă, juca un rol, hai să-i zic principal, și actrița I. C., o vedetă mai mult internă, foarte cunoscută în colectivul tea-

trului, dar puțin cunoscută de către public. Ea nu concepea în nici un fel să-și rateze o scurtă vacanță la mare și atunci a gîndit să-și pregătească retragerea din comedie într-un mod spectaculos : să-și piardă glasul. Pierderea glasului e un accident frecvent în genul revistei ; uneori își pierd glasul chiar și aceia care nu l-au avut niciodată. Dar actrița, pentru a îndepărta orice dubii (la revistă, toate par dubioase), și-a pierdut glasul chiar în timpul spectacolului. Adică, a început cu glas și, pe la jumătate, după ce personajul căpătase cit de cit contur, l-a anunțat pe regizorul tehnic că nu mai poate continua.

Ce să facă bietul regizor ? El a făcut ce știe de la revistă : a înlocuit-o imediat cu o altă interpretă, din acelaș spectacol, care tocmai își terminase rolul propriu. Revista este un gen cu „înlocuitori” și regizorul omisese faptul, socotit de el neesențial, că era vorba de o comedie, cu o poveste, cu o istorioară, pe care publicul, de bine de rău, o urmărea în desfășurarea ei oarecum... logică.

Și atunci s-a întîmplat ceea ce, fie și într-o istorie a ciudățeniilor teatrale, tot ar constitui un fapt unic : spectatorii au urmărit un personaj care a început cu I. C. și a continuat cu C. M. Fără nici o justificare. Fără nici o noimă. Ce-o fi înțeles, bietul de el, cel căruia îi spunem adesea că ar fi „măria sa, Publicul” ?

În seara aceea, la Boema a fost o harababură pentru care fiecare spectator și-a plătit biletul întreg, conform tarifelor legale.

Iar peste cîteva zile a apărut, într-o cronică de specialitate, întrebarea-refren, șlagărul cronicarilor de gen : „Ce ne facem cu textele de la Tănase?”. Ca de obicei, aprigul cronicar ascultase textul atît de atent încît nici n-a observat ce se întîmplase pe scenă...

